

Artisto.

Toget nærmet seg Madrid.

Det var spisevogn med og sulten gnog .

Allikevel ble jeg sittende med en uklar følelse av at jeg allikevel ble sittende . Det som hindret meg i å få mat var min bedømmelsesevne som sa: du kan for lite spansk, du kommer ikke til å gjøre noen god figur i spisevognen . Du kan ikke nok om pesetas, señores og señoritas, kort sagt, du kan ikke opføre deg på spansk .

Men magen min dundret iveri med motangrep nedenfra og opad : du får vin til maten og et bord for deg selv, hör på meg og bli glad!

Flere ganger hadde jeg bestemt at når den eller den hadde passert meg i korridoren , skulde jeg reise meg og gå scenevant til vognen med de hvite duker . Men mot har så mange former og uklarhet er motets værste fiende. Jeppe hadde det ikke bare godt i baronens seng og Sancho Panza var ikke alltid lykkelig for sin høye herres idéer . Disse skikkelsene kjempet nå sin urgamle vertikale kamp i mitt indre .

Friskt mot !

Da jeg ble meg bevisst at jeg virkelig hadde reist meg, var det ingen vei tilbake . Jeg ble plasert vis å vis en mann , en liten mann.

En kelner, et spisekart, en serviett. Det var for tidlig å ta servietten, så jeg tok kartet . Til min glede så jeg at rettene også var skrevet på fransk og før jeg visste av det, hadde jeg sendt mannen et smil .

Deilig veir , sa jeg .

Han så på meg og ristet på hodet .

Hace buen tiempo, sa jeg .

Konversasjonen var igang .

Hadde jeg eller hadde jeg ikke lagt merke til at mannen

2.

var usedvanlig liten ? Var det riktig det jeg hadde sett at bena ikke nådde ned til gulvet ?

Han hadde et stort hode. Jo, så sannelig , det kunde være en liten mann . Men Picasso er jo også liten, det var kanskje ikke noe å bry seg med , Sokrates og Toulouse-Lautrec var også små .

Han kunde bare noen få ord fransk, jeg forsøkte med engelsk men han rystet på hodet . Derimot fikk han gjort det forståelig for meg at han kom fra London og at han hadde vært der i 3 måneder .

Hva han drev med ?

Artisto .

Jeg ble øyeblikkelig interessert og startet med deduksjonsmetoden etter opplegget for 20 spørsmål . Dyreriket, det var opplagt, hannkjønn, nålevende og altså artisto, merkelig - Salvador Dali kunde det ikke være. Da vilde han forlengst ha funnet på noe for å bevise det , slukt en gaffel uten smør på eller trukket en serviett inn av det ene øret og ut av det andre. Nei, Dali kunde det ikke være. Men det var vel andre malere i Spanien .

Jeg sa : er De maler ?

Han bare rystet på hodet .

Det er kuriöst, sa jeg, at De har opholdt Dem 3 måneder i London uten å kunne engelsk ?

Han sa : jeg sa ikke et ord .

Nå hører det ikke til god tone å vise at man er interessert, jeg så på landskapet , det kom desuten stadig flerkelnere, og vinen var god . Men jeg arbeidet i det stille , det var noe eget ved mannen .

Jeg sa : ballett ?

Ikke tale om.

Pantomime?

Jeg sa : dans?

Han smilte , så viste han meg fotos av kone og barn, 2 og

3.

3 år . Vidunderlige spanske barn . Og presanger. En dukke-
vogn som var til å rulle bortover duken, en elefant som
kunde gå, det satt en dame oppå .

En far , tenkte jeg, ikke en sån som bare setter barn i
verden, men en ordentlig far, en som kan leke med barna
sine .

Deres kone blir sikkert gla når hun ser Dem igjen, sa jeg.
Ikke et ord fra hende på over en måned, sa han.

Men hun vet at De kommer ?

Telegram .

Artisto. Men hvilken form for artisto? Og hvor mange spørsmå-
l hadde jeg nå igjen ?

Jeg sa : kelner , en flaske sherry.

Så kom en lys idé : han var forfatter, han hadde skrevet
en bok i London.

Cervantes , sa jeg , Don Quijot^s, er De forfatter ?

Han lo igjen , så trakk han op et futural med et halskjede
som var til konen.

Hun blir sikkert glad for å se Dem igjen , sa jeg nok en gang
(Hva raker det egentlig meg hva han er eller ikke er ?)

Allikevel fortsatte jeg med spørsmålene . Det hadde vært et
kors på halskjedet. Ja, selvfølgelig, han var prest, prest
for de döve , at jeg ikke var kommet på det . Men jeg nølte
med å komme inn på det religiöse, jeg hadde brendt meg för
på å försöke å forklare dette med å være protestant, det er
ingen som forstår det. Ikke sydpå .

Religioso ?

Han nikket for en gangs skyld og sa: mücho .

Så var vi da kommet frem til noe . Men til hva presist ?

- Kelneren kom og spurte om vi ønsket noe mer, jeg sa en
flaske sherry til.

Min venn (undskyld) var overstrømmende lykkelig.

Jeg treger til å være i godt humör när jeg skal möte min
kone, sa han .

Det var ikke så mange minuttene igjen, så skulde vi være i
Madrid . Det ble til en besettelse for meg å få vite hvem

han var og hva han utførte som artisto . Kanskje var han borti dette med musikk som kom fra unevnelige steder i rommen ny Quasimodo i et fremtidens Notre - Dame eller bare rett og slett en musiker ?

Nei, han var ikke det heller .

Pokker ta mannen .

Nå hadde jeg ikke mange spørsmålene igjen . Det begynte å mørkne .

Hva gjorde De i London , sa jeg .

Klovn, sa han .

Tilfeldigvis bar jeg mine koffertene like etter ham på perrongen . Hans kone var som en vill dröm av sydlansk skjønnhet .

Han omfavnet hende .

Men det varte ikke mange sekundene .

Stella, skrek hun , hva med Stella , jeg vet alt om deg og Stella !

Hun hylte, klorte, bet og lugget . Det var som flere lynnedslag på én gang . Kofferten deiset bortover og åpnet seg og ut kom elefanten med damen oppå .

Der har vi det . sa jeg til meg selv . der har vi det . Beridersken .